

Francesc, camí de Terra Santa

▮ Francesc d'Assís fou pelegrí a la terra de Jesús. El primer Papa que porta el nom de Francesc també es prepara per visitar els llocs sants. Farà cinquanta anys del viatge de Pau VI als llocs on va viure Jesús i de la trobada del Papa i el patriarca ecumènic Atenàgores, els dies 3 i 4 de gener de 1964, a la muntanya de les Oliveres. Aquella trobada fou l'inici d'unes noves relacions de fraternitat entre les Esglésies ortodoxes d'Orient i el bisbe

de Roma. A la fotografia, el papa Francesc saluda Mahmud Abbas, president de l'Autoritat Nacional Palestina, a qui rebé en audiència el passat 17 d'octubre.

GLOSSA

Del recés a la vida

Un noi de vint anys, en acabar un recés, va escriure una pregària. No era el seu primer recés. N'havia fet dos més, el primer per suggeriment dels pares. En el tercer va sentir Déu molt a prop i, alhora, es va sentir interrogat. Ho expressà així: «El seguiment del camí de Jesús, en certs moments camí de la creu, és difícil. Per trobar-hi el sentit, cal tenir alguns aspectes clars: cal creure fermament i en tot moment en Jesús. Testimoniar-lo. No s'hi val a disposar d'etiqueta de cristià i ensenyar-la només quan ens convé i no comporta dificultats. Cal estimar els dotze, els setanta-dos, la multitud, com Ell ho feia. També els leprosos, els romans, els recaptadors d'impostos i les dones del pou, sovint els que costa més d'estimar i els que Ell més estimava. Cal anar a pregar a la muntanya de les oliveres o a molts altres llocs —sol o amb els amics— per trobar Déu en la pregària, omplir-se d'Ell i portar-lo arreu. En baixar de la muntanya, cal ser honestos i anar amb la veritat per endavant. Mai mentir ni faltar a la veritat en benefici propi o, pitjor encara, perquè les culpes se les carregui una altra persona. Cal ajudar a portar la creu de Jesús per

entendre i participar del seu patiment o carregar-ne conscientment la nostra, sempre amb esperança, amb joia de viure i sense por a l'esforç i a la donació. Cal donar la vida pels altres, en les petites realitats de cada dia, en els fets aparentment insignificants, en els lliuraments que exigeixen tota la persona. Servir i estimar desinteressadament per ser de debò seguidors del camí de Jesús, portadors del seu amor. Amén.»

En el silenci i la pau del recés, aquest jove es va obrir a la irrupció de Déu a la seva vida, disposat a fer-li espai en el seu dia a dia. La pregària ho va facilitar. Va ser possible l'experiència de misteri que apropa a l'Amor i que aboca a estimar gratuïtament, sense estalviar la vivència de la mort, del trobament amb la pròpia limitació i, també, la vivència de resurrecció en el seguiment generós, compromès i esperançat de Jesús. «Cerca el bé, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la dolcesa. Lliura el noble combat de la fe i assoleix la vida eterna a què has estat cridat, tal com vas reconèixer en la noble professió de fe que vas fer en presència de molts testimonis» (1Tm 6,11-12).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

«Vetlleu!... Estigueu a punt!»

Amb l'Advent comencem un nou Any litúrgic. L'Advent abasta les quatre setmanes abans del Nadal de Nostre Senyor Jesucrist. Ve el Senyor, volem estar preparats. Ell ens ajudarà també a preparar-nos-hi. Durant aquest temps, fem memòria de la vinguda històrica al món del Senyor Jesús, com el Déu encarnat i fet amor abastable. I en aquest temps intentem que les nostres vides siguin acollidores del Redemptor que sempre ve per la seva Paraula, per l'Eucaristia, pel pròxim que ens necessita i per la seva misteriosa gràcia, que tot ho supera. També aquest temps ens ajuda a esperar la seva darrera vinguda al final de la història, com a jutge, quan ens vindrà a buscar per portar-nos a casa seva.

Les paraules clau són «vetllar» i «estar a punt» (Mt 24,42.44). No podem adormir-nos, ni desanimar-nos, ni estar inactius; no podem tancar la porta a la visita de Déu. Així com vingué en el primer Nadal, ara de nou Ell vol venir a casa nostra, tant a les nostres persones com al nostre món. De fet, no n'ha marxat mai, però vol que l'acollim, que el deixem entrar, que li siguem atents, amics, humils i alegres perquè Ell ho vol omplir tot de la seva gràcia, del seu perdó, de la seva vida que tot ho renova. Acollim la seva dolça invitació: «Mira sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell i ell amb Mi» (Ap 3,20). Què desitgem de més?

És temps de fe i de bones obres. Això significa «estar a punt». Esperar-lo! Primer de tot deixar que la gràcia de Déu ens ajudi a sortir de les rutines i de les mandres, del pecat i de la llunyania de l'Evangeli. I demanar la vinguda del Senyor amb humilitat, repetint: *Veniu Senyor Jesús! Ajudeu-me a creure! Desvetlleu el millor que hi hagi en mi, Senyor, i que ve de vós! Allibereu-me de l'egoisme! I després, en el silenci i la pregària, deixar que creixi el desig de bondat i de puresa en el nostre cor, fer emergir la millor part de cadascú de nosaltres, llegint l'Evangeli, estimant millor els qui tenim a prop, fent algun gest compromès de solidaritat i de compartició. En tindrem moltes oportunitats en aquests setmanes de l'Advent i en les festes de Nadal que s'apropen.*

Advent és temps de joia, perquè Jesús arriba i vol fer estada en nosaltres i en el nostre món, que Ell no abandona mai, perquè manté la seva promesa de salvació i de misericòrdia. Ell ve a consolar la humanitat de tant dolor, violència, pobreses i soledat: «Consoleu, consoleu el meu poble, diu el vostre Déu. Parleu amorosament a Jerusalem, crideu i digueu-li que s'ha acabat la seva servitud!» (Is 40,1). Són les primeres paraules amb què s'obre la música immortal del grandios Oratori del Messies de Händel. És temps de retornar a l'essencial, i de portar aquest consol de Déu a la nostra humanitat, temps d'acollir la vocació de fer conèixer la nostra fe a les generacions que vénen darrere. És el que acabem de proposar els bisbes de Catalunya en el nostre Document «Transmetre el tresor de la fe» que acabem de publicar. Ja tindrem temps de comentar-lo. Ara: vetllem i estiguem a punt!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ **ANTÓNIO MARUJO**

Diàlegs amb Fons

L'António Marujo ha entrevistat, durant més de dues dècades, *personas úniques*. Des del diari portuguès *Público*, del qual ha estat redactor especialitzat en religió, ha conegut persones que l'han ajudat a canviar la manera de mirar la realitat, el misteri de Déu o l'Església. Aquestes converses les ha recollit i ampliat en el llibre *Diálogos con Dios de fondo* (Fragmenta).

Què l'ha sorprès més dels testimonis?

La veritat en la seva recerca, tot i que sovint no es correspongui completament amb la d'una institució. M'ha sorprès la profunditat d'aquesta recerca humana, que ens parla d'una dimensió que va més enllà del viure únicament per al treball i la dimensió material.

Parla d'absència de reflexió sobre l'experiència cristiana i la pròpia qüestió de Déu. Per què?

Espanya, com Portugal, és exemple d'això: hi ha molt prejudici mediàtic contra la dimensió religiosa i contra l'Església. Aquest prejudici es reflecteix en la incapacitat de les nostres societats per dialogar de manera més equilibrada sobre les qüestions essencials que ens caracteritzen: com ser més feliços i fer més feliços els altres, com fer un món més just...

Per què el papa Francesc fa un gran bé a l'Església?

Francesc ajuda a situar l'essencial de la fe cristiana: l'atenció i la cura dels altres; la humilitat i el servei; donar més importància a l'acollida que a la norma i la doctrina; i fer-ho amb una profunda actitud espiritual, de qui busca els fonaments. A més, recupera diverses intuïcions del Vaticà II, oblidades en els darrers anys: la col·legialitat, l'atenció al diàleg amb la societat i el món o el lloc central del poble de Déu en el conjunt de l'Església.

LA INFÀNCIA DE JESÚS

L'àngel se'n va, però la missió continua

Maria es converteix en mare mitjançant el seu sí en l'Anunciació. A través de la seva obediència, la Paraula va entrar en ella i en ella esdevingué fecunda. En aquest context, els Pares van desenvolupar la idea del naixement de Déu en nosaltres a través de la fe i el baptisme, mitjançant els quals el *Logos* ve a nosaltres sempre de nou, fent-nos fills de Déu.

Penso que és important escoltar també la darra frase de la narració llucana de l'Anunciació: «l'àngel s'allunyà d'ella» (Lc 1,38). La gran hora del trobament amb el missatger de Déu, en la qual tota la vida canvia, passa, i Maria queda sola amb la missió, que en veritat supera qualsevol capacitat humana. No hi ha àngels entorn seu. Ella ha de continuar el camí, que passarà a través de moltes foscors —començant pel desconcert de Josep davant del seu embaràs— fins a la nit de la Creu.

Quantes vegades, en aquestes situacions, Maria es devia traslladar interiorment a l'hora en què l'àngel de Déu li havia parlat, i devia tornar a escoltar i meditar la salutació: «Alegra't, plena de gràcia!», i la paraula de consol: «No tinguis por!», perquè cal vetllar i estar sempre a punt. L'àngel se'n va, la missió continua i, juntament amb aquesta, madura la proximitat interior a Déu, l'íntim veure i tocar la seva proximitat.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Sobre la ternura

El comentarista que presencià el hecho vio que las manos, los ojos y los labios del papa Francisco acariciaban, besaban, transmitían consuelo, afecto y ternura nacida de lo más hondo de su corazón, y apostilló:

—«¡Estas manos que acarician la fealdad! ¡Y sus labios besan y consuelan al deforme!»

Y uno piensa en Francisco de Asís cuando besaba al leproso, a los leprosos...

La religiosa Hna. Francisca, que atiende y acompaña a personas enfermas de Alzheimer, afirma:

—«Si dichos enfermos reciben un buen trato, afecto, cariño, ternura... están calmados y pacíficos. Si por el contrario no reciben un buen trato, ni calor humano, ni cariño, ni ternura... se ponen nerviosos.»

Camilo de Lelis, un gran santo, solía gritar a quienes cuidaban a los enfermos, a quienes les hacían las camas o les daban de comer: «¡Quiero ver más corazón! ¡Más afecto materno! ¡Más alma en las manos!»

La revista *Iglesia de Jaén*, en la contraportada y a toda página, ha publicado aquella frase tremenda de Bernanos:

—«Si los cristianos de hoy no sois capaces de dar alegría y esperanza —amor y ternura— retiraos: no tenéis nada que ofrecer.»

San Agustín afirmaba: «Camina a través del hombre y... llegarás a Dios.»

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Gaudí o la litúrgia total

En tercer lloc, la nau de la Sagrada Família és l'àmbit on el poble de Déu s'atansa a rebre la santa eucaristia en el marc de la gran celebració litúrgica. Gaudí dissenya la Sagrada Família per tal que sigui l'estatge de la glòria divina, cantada per les veus i els cors de tot el poble de Déu.

Tota la basílica s'ha convertit en un càntic de lloança i de benedicció, de súplica i d'acció de gràcies. El poble present a la nau, als triforis, a les balconades laterals, ha de fer ressonar els seus cants, i s'han d'escoltar les músiques dels cantaires dels quatre cors —un per cada costat de la basílica— i dels quatre orgues que caldrà plantar-hi.

Gaudí practica el concepte de litúrgia total, aquella que implica una gran munió de poble i un abrindat entusiasme espiritual. La Sagrada Família vol ser una església on la bellesa i la grandiositat de les pedres es vegin correspostes per l'harmonia i la profunditat de la pregària coral del poble de Déu.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

2. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 (o bé: 4, 2-6) / Sl 121 / Mt 8,5-11]. Sant Silvà, bisbe; santa Bibiana, vg. i mr. (s. iv); santa Elisa, vg.; beata Maria-Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.
3. □ **Dimarts** [Is 11,1-10 / Sl 71 / Lc 10,21-24]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. vii aC); santa Magina, mr.
4. ■ **Dimecres** [Is 25,6-10a / Sl 22 / Mt 15,29-37]. Sant Joan Damascè (s. vii-viii), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, cardenal; santa Ada, vg.
5. ■ **Dijous** [Is 26,1-6 / Sl 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Dalmau o Dalmaci (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. vi), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem; sant Guerau de Braga, bisbe; santa Crispina, vg.
6. ■ **Divendres** [Is 29,17-24 / Sl 26 / Mt 9,27-31]. Sant Nicolau (s. iv), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. x); sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i màrtir (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asel·la, vg.
7. □ **Dissabte** [Is 30,19-21.23-26 / Sl 146 / Mt 9, 35-10,1.6-8]. Sant Ambròs o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església; sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.; santa Fara, abadessa.
8. □ **† Diumenge vinent**, la Immaculada Concepció de la Verge Maria, anomenada també la Puríssima (lit. hores: 2a setm.) [Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38]. Sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. ii aC).

DIUMENGE I D'ADVENT

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 2,1-5)

Paraules revelades a Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem.

Als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del temple del Senyor al cim de les muntanyes i per damunt dels turons. Totes les nacions hi afluiran, hi aniran tots els pobles dient: «Veniu, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes; perquè, de Sió, en surt l'ensenyament, de Jerusalem, l'oracle del Senyor.»

Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra. Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor.

▶ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor». / Ja han arribat els nostres peus / al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que pugem les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia, / els tribunals del palau de David. R.

Augureu la pau a Jerusalem: / Que visquin segurs els qui t'estimen, / que sigui inviolable la pau dels teus murs, / la quietud dels teus merlets. R.

Per amor dels meus germans i amics, deixeu-me dir: / «Que hi hagi pau dintre teu». / Per la casa del Senyor, el nostre Déu, / et desitjo la felicitat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

(Rm 13,11-14a)

Germans, siguem conscients dels moments que vivim. Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos. Avui tenim la salvació més a prop nostre que quan vam abraçar la fe. S'acaba la nit i el dia s'acosta. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia. Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges. Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 24,37-44)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles:

«Quan vindrà el Fill de l'home, passarà com en temps de Noè. Els dies abans del diluvi tothom continuava menjant i bevent i casant-se, fins que Noè hagué entrat a l'arca. No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi i se'ls endugué tots. Igual passarà en l'adveniment del Fill de l'home. Si hi hagués llavors dos homes plegats al camp, potser l'un fóra pres i l'altre deixat; si hi hagués dues dones molent plegades, potser l'una fóra presa i l'altra deixada. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora de la nit que el lladre vindria, no s'hauria adormit ni hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 2,1-5)

Visión de Isaías, hijo de Amós, acerca de Judá y de Jerusalén: Al final de los días estará firme el monte de la casa del Señor en la cima de los montes, encumbrado sobre las montañas. Hacia él confluirán los gentiles, caminarán pueblos numerosos. Dirán: «Venid, subamos al monte del Señor, a la casa del Dios de Jacob: él nos instruirá en sus caminos y marcharemos por sus sendas; porque de Sión saldrá la ley, de Jerusalén la palabra del Señor.»

Será el árbitro de las naciones, el juez de pueblos numerosos. De las espadas forjarán arados, de las lanzas, podaderas. No alzará la espada pueblo contra pueblo, no se adiestrarán para la guerra. Casa de Jacob, ven, caminemos a la luz del Señor.

▶ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor». / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

Desead la paz a Jerusalén: / «Vivan seguros los que te aman, / haya paz dentro de tus muros, / seguridad en tus palacios». R.

Por mis hermanos y compañeros, / voy a decir: «La paz contigo». / Por la casa del Señor, nuestro Dios, / te deseo todo bien. R.

Sant Miquel arcàngel pesant les ànimes. Pintura romànica procedent de Toses. MNAC (Barcelona)

🗣️) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la carta del apòstol San Pablo a los Romanos

(Rm 13,11-14)

Hermanos: Daos cuenta del momento en que vivís; ya es hora de despertaros del sueño, porque ahora nuestra salvación está más cerca que cuando empezamos a creer. La noche está avanzada, el día se echa encima: dejemos las actividades de las tinieblas y pertrechémonos con las armas de la luz. Conduzcámonos como en pleno día, con dignidad. Nada de comilonas ni borracheras, nada de lujuria ni desenfreno, nada de riñas ni pendencias. Vestíos del Señor Jesucristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según San Mateo (Mt 24,37-44)

En aquel tiempo dijo Jesús a sus discípulos: Cuando venga el Hijo del hombre, pasará como en tiempo de Noé. Antes del diluvio, la gente comía y bebía y se casaba, hasta el día en que Noé entró en el arca; y cuando menos lo esperaban llegó el diluvio y se los llevó a todos; lo mismo sucederá cuando venga el Hijo del hombre: Dos hombres estarán en el campo: a uno se lo llevarán y a otro lo dejarán; dos mujeres estarán moliendo: a una se la llevarán y a otra la dejarán. Por lo tanto, estad en vela, porque no sabéis qué día vendrá vuestro Señor. Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora de la noche viene el ladrón estaría en vela y no dejaría abrir un boquete en su casa. Por eso, estad también vosotros preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre.

COMENTARI

La vinguda del Senyor

És prou conegut que la fi de l'any litúrgic enllaça amb el començament del nou any. Ara fa quinze dies llegiem en Lluc la predicció de la destrucció del temple de Jerusalem, amb l'anunci de la fi del món. El text de Mateu d'avui parla amb claredat de la *parusia* (vinguda) del fill de l'home, que el nostre text tradueix com «quan vindrà el fill de l'home» o també «l'adveniment del fill de l'home».

Ara bé, llegir aquest text ens situa avui en l'horitzó del Nadal. En la nostra celebració, la fi (la *parusia*) és el començament (el Nadal). O potser la intenció va encara més enllà. El començament

i la fi són, en el fons, el mateix esdeveniment: la vinguda del fill de l'home al final és un atansament benèvol com el misteri del Nadal (cf. *Mt 25, 31-46*).

Això sembla ser exactament el que vol dir el text de Mateu quan, en la paràbola que ha manllevat de Marc, fa una adaptació molt significativa. Marc diu, en el text que és la base de Mateu: «Vetlleu perquè no sabeu quan vindrà el senyor (l'amo) de la casa». Mateu, en canvi, converteix la paràbola en una al·legoria i ens diu: «Vetlleu perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor». És la vinguda del nostre Senyor el que esperem. Una vinguda que és sempre vigent, però que celebrem especialment en el Nadal.

Cal dir, finalment, que la paràbola del fill de l'home que ve a la nit, com un lladre, que tanca el text d'avui, no és un avís a viure en una espera d'angoixa i neguit. L'escrit més antic del NT (la 1 Tessalonicencs, que Pau escriu l'any 51 des de Corint), ja interpreta aquesta paràbola de Jesús: «Però a vosaltres, germans que no esteu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre. Tots sou fills de la llum i del dia: no pertanyem a la nit ni a la foscor... nosaltres som del dia... ja que anem revestits amb la cuirassa de la fe i de l'amor i amb el casc de l'esperança de la salvació» (1Te 5,4-5.8). El Nadal és l'aprofundiment de la fe i de l'amor perquè és la festa de l'esperança.

Oriol Tuñí, SJ

Campanya d'emergència de Càritas per Filipines

Càritas d'Urgell ha engegat una campanya d'emergència a tota la diòcesi per recaptar diners que permetin organitzar ajut a Filipines. Els integrants dels equips d'ajuda humanitària de Càritas Filipines estan treballant intensament arran de les seqüeles del terrible tifó «Haiyan», que va castigar el país asiàtic el 7 de novembre.

La xarxa Càritas està en ple procés de mobilització contra relleu de recursos per ajudar els damnificats a les zones més afectades. Es calcula que hi ha almenys 3,6 milions de persones concentrades en una vasta franja de 50 quilòmetres d'ample sobre la ruta directa seguida pel tifó. Càritas Filipines i l'Església local, a través de les diòcesis i les parròquies de les àrees sinistrades, ja han estat capaços de canalitzar aliments cap a algunes de les zones més afectades. S'han posat a disposició dels afectats subministraments de 18.000 lones per a refugis temporals, aigua, productes d'higiene i articles diversos de primera necessitat per a 5.000 famílies. Així mateix, està en marxa un programa de «diners per treball comunitari», destinat a la retirada de runes.

Confirmacions a Tremp

Diumenge dia 10 de novembre, l'Arquebisbe d'Urgell va confirmar 15 joves a la Parròquia de Sta. Maria de Valldèflops de Tremp. Estava acompanyat pel Rector i Arxiprest Mn. Joan Antoni Mateo, pel Vicari episcopal per a l'Acció Pastoral, Mn. Antoni Elvira, per Mn. Emili Villegas, Vicari parroquial i per Mn. David Codina.

A la seva homilia tot glossant la Paraula de Déu proclamada en aquell diumenge, el Sr. Arquebisbe animà a tenir els ulls posats en les coses del cel i no pas en les coses de la terra i a ser cristians que visquin amb intensitat la dimensió última i final de tota persona humana: arribar al cel amb Déu. Aquesta visió escatològica envers el cel ens servirà per a viure amb intensitat la vida terrenal, tot donant a les coses d'aquest món el seu just valor.

Més de mil infants i joves van participar en la II Setmana de Cinema Espiritual al Principat d'Andorra

1.055 infants i joves, dels tres sistemes d'ensenyament del Principat d'Andorra van participar en la II Setmana de Cinema Espiritual d'Andorra que organitza la Delegació d'Ensenyament del Bisbat d'Urgell i que es va celebrar del 18 al 23 de novembre. La Setmana de Cinema es va dur a terme gràcies a la col·laboració dels Cinemes Illa Carlemany.

En aquesta segona edició de la Setmana de Cinema Espiritual al Principat d'Andorra, es van triar tres pel·lícules diferents per arribar a destinataris diversos.

L'activitat va portar el lema «Creure al Cinema - Educació amb Valors». Pel Delegat d'Ensenyament, Mn. Pepe Chisvert, el títol «ens sembla suggeridor en el doble sentit: el més immediat que reconeix el valor del cinema com a mitjà expressiu i comunicatiu, però també aquell que s'obre una segona interpretació, on s'apunta la presència dels valors al cinema». S'han cercat en aquest sentit, films de recent estrena. Es tracta de *Aventura extraordinària*, inspirada en una història real viscuda amb animals marins, *Superbrother* i, final-

ment, *Les Misérables*, la pel·lícula amb la que es va cloure la Setmana el divendres dia 22 de novembre. Aquesta projecció es va fer de manera oberta i gratuïta (com la resta de pel·lícules) i es va convidar expressament a la gent gran de les set parròquies.

A les projeccions hi van assistir infants i joves de tots els cicles i de tots els sistemes educatius del Principat, de les diverses parròquies d'Andorra.

La implicació dels mestres i professors de religió dels diferents sistemes educatius d'Andorra ha permès aquesta organització múltiple de la projecció de pel·lícules per a infants de diverses edats, en les que es poden en relleu els valors més humanistes, vinculats amb l'expressió de la preocupació religiosa, filosòfica, estètica i social que permet reconèixer d'una forma, explícita o implícita, en el misteri de l'ésser humà el misteri de Déu.

Enguany a més, la Setmana es va allargar fins a la Casa de Colònies d'Aina, ja que els monitors van fer una jornada de formació i reflexió amb l'anàlisi d'una de les pel·lícules que formen part del cicle.

Jornades de Formació per a Preveres

Una cinquantena de preveres d'arreu del Bisbat d'Urgell van participar el dilluns 11 de novembre en la primera de les Jornades de Formació Permanent anuals per a tots els preveres, durant el curs 2013-2014. La sessió de treball presidida per l'Arquebisbe d'Urgell va anar a càrrec del P. Jesús Renau, S.J., Director Espiritual del Seminari Major Interdiocesà, col·laborador del Casal Loiola de Barcelona, i que fou Superior Provincial dels jesuïtes de Catalunya.

El tema que desenvolupà fou «Trets més rellevants de l'ideal del prevere que ens està urgint el Papa Francesc». Amb dues ponències i un diàleg amb els assistents, el P. Renau analitzà d'una forma clara i profunda quines són les principals línies del ministeri del prevere que el Sant Pare Francesc està subratllant amb les seves paraules i amb els seus gestos: la misericòrdia, l'obertura al món, la proximitat amb les realitats concretes dels fidels... i com això s'ha de reflectir en la vida concreta del ministeri dels preveres.

Subratllà la capacitat de comunicació i d'empatia del Sant Pare Francesc i com s'ha convertit en un referent moral del nostre món i valorà el gest de la renúncia del Papa Benet XVI com un gest d'humilitat i de senzillesa molt profund. Per al P. Renau aquest darrer segle ha estat un segle de grans papes com els futurs sants Joan Pau II i Joan XXIII, i el papa Benet XVI.

La jornada clogué amb un dinar posterior de germanor entre tots els participants que valoraren molt positivament la ponència.

Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

ADVENT-NADAL 2013

«Siguem conscients dels moments que vivim» (Rm 13,11)

Els cristians no som gent desarrelada ni somiatruïtes. No volem tancar-nos en un petit món nostre, fet a mida, i sentir-nos tranquils i contents, desconnectats de les problemàtiques i de les expectatives del nostre entorn. Com Jesús i enviats per Ell, volem entrar de ple en el món real on ens ha tocat viure, i en aquest món concret, en ràpida transformació, portar-hi la Llum que ens ve de Déu.

L'Advent ens parla de la possibilitat d'acollir més profundament en les nostres vides Jesús, el «Déu amb nosaltres» que continua trucant a la porta de la nostra història, personal i col·lectiva. No es tracta de recordar nostàlgicament fets meravellosos del passat, sinó d'adonar-nos que aquell Jesús, del qual tornem a celebrar un any més el seu naixement a Betlem, continua visitant-nos realment també avui, en ple segle XXI, com a Senyor Ressuscitat que ens convida a viure coherentment com

a deixebles seus. L'Església i el món afronten moments apassionants i alhora dramàtics. Hi ha nous reptes i moltes incerteses. Inseguretats i injustícies de diverses menes, però també moltes energies creatives que es canalitzen per al bé de tots. I en aquest context amb llums i ombres, la Bona Nova que Déu existeix i que desitja compartir amb nosaltres el nostre camí, tot omplint-nos del seu amor, és de gran actualitat també avui, a Orient i a Occident, al Nord i al Sud.

En un món que sembla abocat només a l'immediat i viu més aviat prescindint de Déu, ens cal vetllar i tenir ben enceses les llànties que el Senyor ens ha encomanat!

Mn. Cinto Busquet